GeniaaL gedacht

We willen meningen horen. Meningen van ingenieurs over wat hen nauw aan het hart ligt, meningen van niet-ingenieurs over ingenieurs en ingenieuren, alles wat des mensen is, kan en mag aan bod komen. Als het maar ‘uw gedacht’ is, mijn gedacht.

ADHEMAR BULTHEEL

Adhemar Bultheel is professor-emeritus aan de Faculteit Ingenieurswetenschappen, verbonden aan de Afdeling Numerieke Analyse en Toegepaste Wiskunde van het Departement Computerwetenschappen. Hij heeft jarenlang opleidingsonderdelen in de toegepaste wiskunde gedoceerd en is dan ook een vaste waarde in de herinneringen van vele alumni.

‘In gedachten zie ik hem paniekerig in zijn draaiboek bladeren dat voor hem ligt. Dit antwoord zat niet in zijn opleiding.’

CALLSCAM

Lang geleden ben ik met laatstejaars-studenten als begeleider meegereisd naar India en Nepal. India is een land van kleurrijk geklede mensen waar het grafmonument van de Taj Mahal naast de brandstapels in Varanasi in harmonie kunnen bestaan. Ik ben wel met een voorloper van SARS of covid weer thuisgekomen, maar dat kan de mooie herinneringen niet bederven. Ik moet nog steeds aan het land terug-denken als ik het speciale Engels hoor spreken dat zo typisch is voor Indiërs.

De laatste tijd word ik door dat accent eerder geplaagd dan dat het me charmeert. Omdat ik tijdens de pandemie meer thuis werkte dan in Heverlee, kreeg ik geregeld telefoon op mijn vast toestel. Ik weet het, dat is echt iets voor een boomer om nog een vaste telefoon in huis te hebben, maar ik woon nu net op een plaats waar de masten voor de mobiele telefoon het wat laten afweten, dus ik moet wel.

Nadat ik het mobiele toestel van mijn vaste lijn heb opgenomen en mijn naam heb gezegd, volgt er een korte stilte, waarna in vrolijk Indo-Engels mijn correspondent zich voorstelt als Deep Chandrasekar van Microsoft die me graag wil helpen met mijn computerproblemen. Nu heb ik wel computerproblemen in overvloed, vooral van Microsoft, maar meestal los ik die ofwel zelf op of er is een onderlegd team op het departement dat me daarbij helpt. Terwijl ik het eerst even tot me laat doordringen dat het niet iemand van de familie is en ik in mijn hoofd probeer over te schakelen in Engelse modus, hoor ik op de achtergrond hetzelfde zinnetje in hetzelfde soort Engels met een andere naam herhalen door een vrouw. Blijkbaar zit daar een hele batterij kleurrijke mensen met de rest van de wereld te telefoneren.

Als ik niet onmiddellijk antwoord omdat ik probeer te bedenken waarom ik de eer krijg om door dit bedrijf als gebruiker zo belangrijk te worden gevonden om mij ongevraagd op te bellen om hun diensten aan te bieden, dan krijg ik een opdringerig 'Hello! Hello!' te horen. Tegen dan heb ik door dat dit niet echt te vertrouwen is en antwoord ik ook met 'Hello?', waarop er nogmaals een hello-echo komt van de andere kant van de wereld. Ik begin dan spontaan te zingen: ‘Hello, is it me you are looking for?’ en houd de telefoon dicht bij de radiotuner waar op dat moment niet Lionel Richie te horen is maar Arno Ohlalala zingt. Dat is natuurlijk heel stom want het geluid komt uit de luidsprekers die elders in de kamer staan. Maar ja, dat kon men daar vanuit India toch niet zien. Prompt wordt de verbinding verbroken.

De volgende keren, heb ik, onmiddellijk na het voorstel om me computerhulp aan te bieden, opgehangen. Of hoe noem je dat, want de hoorn op de haak hangen doe je niet echt als je op het knopje drukt met het logo van een rode hoorn die wordt opgehangen. Tegenwoordig, als ik er de tijd voor heb, ga ik ervoor zitten en heb ik een aangenaam gesprek met Amir Singh die, gereïncarneerd, zich voorstelt als Timothy Smith. Ik, van mijn kant, pretendeer perfect Engels te spreken. Hij vraagt me mijn computer aan te zetten. Nu heb ik wel een paar oude desktops in gebruik voor allerlei opgeslagen mediamateriaal en toevallig twee laptops in de buurt. Dus vraag ik 'Which one?'. Even een aarzeling aan

© Joris Snaet

de ander kant, maar dan zegt hij 'Any one'. Waarop ik tegenspartel en zeg dat als ze gezien hebben dat ik problemen met Microsoft heb, ze dan wel zullen kunnen zeggen van welke computer dat komt. Maar hij blijft aandringen dat 'any one' voldoende is om de spyware waarvan ik last schijn te hebben te kunnen verwijderen. Ik geef toe en na de nodige wachttijd die overeenstemt met het opstarten van een Windows 98-machine (ik verontschuldig me omdat het een oude computer is), zeg ik dat de computer 'up and running' is. 'Good' zegt hij. 'What do you see?' Ik begin het stilaan beu te worden want ik wil verder doen met mijn eigen werk en antwoord 'I see you'. Consternatie aan de andere kant. In gedachten zie ik hem paniekerig in zijn draaiboek bladeren dat voor hem ligt. Dit antwoord zat niet in zijn opleiding. Weer vraagt hij: 'Have you switched on your computer?'. Blijkbaar is hij te ver teruggebladerd. Ik bevestig dat. Dan vraagt hij weer 'What do you see?'. Mijn antwoord is weer dat ik hem kan zien op mijn scherm. Weer een stilte. Na nog een tijdje Indo-Engelse pingpong gespeeld te hebben deelt hij mee dat hij zijn supervisor zal doorgeven. Een nieuwe stem kondigt aan dat nu Peter mij graag wil helpen en hij vraagt wat het probleem is. Ik leg hem uit dat ik mijn computer heb opgestart zoals gevraagd. Daar is hij blij mee en dan 'What do you see?' vraagt ook hij. Ik antwoord weer dat ik hem zie. Een korte stilte, maar dan zegt hij dat dat onmogelijk is. ‘How can you see me?’ vraagt hij. Ik wil het niet langer rekken en zeg hem dat ik spyware op zijn computer heb geüpload en zijn camera heb overgenomen, want ik heb mij gespecialiseerd in het schrijven van spyware en malware. Na een welles-nietes-schermutseling vraagt hij of ik kan zien wat hij aan het doen is. Hij ziet dan zelf het belachelijke van de situatie in en wacht niet eens op het antwoord maar hangt op of hoe noem je dat als je op een computer het gesprek afbreekt.

De volgende dag krijg ik weer telefoon, nu van Kumar die zich Yan noemt, en ook bij Microsoft werkt en weet heeft gekregen van de malware waardoor ik geplaagd word. Ik probeer hetzelfde spelletje te spelen en hem zo lang mogelijk aan het lijntje te houden. Ik heb nu een troef in handen want ik weet dat zijn supervisor Peter heet. Als Kumar alias Yan mij niet wil geloven dat ik hem op mijn computerscherm kan zien, vraag ik hem om zijn supervisor Peter erbij te roepen. Enige twijfel heb ik daarmee wel gezaaid, want hoe kon ik weten dat zijn directe overste Peter heet? Ik word op mijn wenken bediend en daar hoor ik de bekende stem van Peter aan de microfoon komen. Ik begroet hem als een oude bekende en vraag bezorgd hoe het met hem gaat, want ik zie op mijn scherm dat hij precies niet genoeg geslapen heeft. Er wordt prompt opgehangen.

Andere keren bleef ik de zonsondergang beschrijven die ik als achtergrond gebruik. Toen mijn correspondent doorkreeg dat ik hem aan het lijntje hield, gaf hij nog even mee dat die zon zou ontploffen voor hij ophing. Een andere keer moest ik echt een pop-up-venster te hulp roepen waar ik zogezegd de tekst kon lezen ‘Someone is pulling your leg’ alvorens werd opgehangen.

Wie via dergelijke malafide praktijken iets van je wil stelen, kun je enkel terugpakken door iets van hen te stelen, in dit geval: tijd. Tijd is geld en als je de tand des tijds wil ontwortelen, dan kun je dat doen zoals A.F.Th. van der Heijden dat doet in zijn levenswerk *De tandeloze tijd*. De meedogenloze vlucht van de pijl van de tijd kun je vertragen door elk moment in de schacht van de pijl als schapenwol uit te rafelen en op te wolken zodat de snelheid getemperd wordt. Dat hebben Peter, Amir, Kumar, Deep en co van mij geleerd, maar daarmee zijn mijn Microsoft-problemen niet opgelost natuurlijk’